

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

september 2024 nr 107

SÕNA

**Issanda ingel on
leerina nende ümber,
kes teda kardavad, ja
ta vabastab nad. Ps
34:8**

MÕTE

Kuu juhtsõna suunab meid mõtlema Jumala kartusele. Piiblis räägitakse sellest palju. Mis see tähendab - Jumalakartus? See tähendab lühidalt aukartust ega tähenda, et me peaks hirmust värisema. Hirm on halb õpetaja, aukartus aga hea. Aukartus ja Jumalaga arvestamine... Meil tuleb elus paratamatult arvestada väga paljude asjadega, kuid kas ja kui palju me arvestame Jumalaga ja Tema tahtega? Peaks olema just vastupidi - kõigepealt arvestada Temaga lihtsalt selle pärast, kes Ta on, mitte selle pärast, mida Ta lubada võib. Ja siis alles kõige muuga. Ning kui meil on Jumalakartus, siis midagi muud me enam kartma ei pea. Me oleme vabad inimesed.

PALVE

Jumal, me Issand, Sa oled
ilmutanud oma tahte Sinu
rahvale ja töotanud oma abi
meile kõigile. Aita meil
kuulda ja teha, mida Sina
tahad! Aamen

EESTI TEOLOOGE - ALBERT VATTER

II OSA

Eelmises Elulätte numbris oli juttu Ambla koguduse õpetajast, teoloogist ja aktiivsest ühiskonna tegelasest Albert Vatterist, kelle viljakamad tegevusaastad jäid just Ambla koguduse teenimise perioodi.

A. Vatteri lapselaps, Tiiu Kaha, meenutab järgmist: "Vanaisa oli tõeline rahvainimene. Amblas ei möödunud vist ühtegi külapidu ega olengut, kus papa Albert poleks istunud esireas, aga sügavalt usklikuks inimeseks ma teda küll ei pidanud. Pigem oli ta alati seal, kus sai midagi organiseerida või korraldada. Minu kui väikese tüdruku jaoks oli ja jäi ta ikka päris minu oma vanaisaks."

Vaimulik Vatterit huvitasid Uue Testamendi evangeeliumid, eriti aga evangeelium püha Markuse järele. Selle raamatu keele lihtsus lummas teda. Vatter oli Jeesuse elu ja tegevuse uurimisel väga hoolikas. Just tema nimetas evangeeliume Uue Testamendi teoloogia õppeaine peamisteks uurimismeetoditeks. "Ma pean tõdema, et ühe õppeaine selgitamiseks üliõpilasele, saab aluseks võtta vaid evangeeliumi enese tekstid, mis sisaldavad meie õpetaja Jeesuse ütlusi ja neid ei tohi mitte tähelepanuta jätta," tunnistas ta.

1947 aasta kevadel alustas ta Markuse evangeeliumi tõlkimist Lõuna-Eesti murdesse. Vaba ta keele edasiandmises olla aga ei saanud, sest aeg oli selline. Tõlketöö jäi paraku pooleli.

Rahvamehena oskas Albert Vatter kokku kutsuda paljusid inimesi ja neid kõiges kaasa haarata. See omadus oli tal loomumane. Tema matusetalitusest võtnud osa suur rahvahulk ja koguduse inimesed määrasid talle väärika teenistuse eest kuldristi.

Albert Vatter lahkus igavikuteele 6. augustil 1970 aastal.

Alates oktoobrist toimuvad jumalateenistused kuu 2. ja 4. pühapäeval!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Kahekümmne esimene osa

Nõgesnõmmel oli alati kokku hoitud ja nii mõnelgi alevikust oli "murelapse", Toomas Seedri kohta midagi ütelda. Oli neid, kes vangutasid tema joomatuuride pärast vaid pead ja neidki, kes küsida soovisid, millega see ükskord kõik lõpeb. Muidugi ei teinud noormees sellistest märkustest ise väljagi ning saatis oma päevi mööda täpselt nii, nagu ise soovis. Ühel päeval tundis õpetaja Ploompuu, et peab Seedri -härrega tõsiselt kõnelema, sest oli ta ju Toomast mitu nädalat Nõgesnõmme pealt otsinud ja isegi Mägilämmi rahvast sellega tülitanud. Sel päeval, mil need sündmused jätkuvad, leidis õpetaja Ploompuu Toomase ootamatult poe tagant raudpingil istumas:

"Tere, Toomas!"

"Võehh, teie kirikuhärä. Nagu ei lootnudki enam."

"No jah. Ja, mina olen sind kõikjalt otsinud."

Seedri pilk oli pisut hägune. Tal oli piinlik.

"Vaata, Toomas, ma ei tea, aga sa lubasid mulle, et võtad end kokku. Sinu enda pärast."

"See on raske, austatud õpetajahärä. Sain ühe kena naisterahvaga tuttavaks. Tegime mõned joogid. Alguses oli ta nagu tuikene, et Toomas siin, Toomas seal, aga kui ta enda poole kutsusin, muutus ta täielikult. Kukkus teine mind nii elama õpetama, et kuidas tohib ja kuidas ei pea. Mul viskas üle. Näitasin talle juba nädala pärast ust. Mina sihukesi ei salli. Siis ta läkski minema ja ma hakkasin jälle jooma, õpetajahärä."

Ploompuu ohkas ja istus Toomase kõrvale.

"Muidugi, muidugi. Toomas, sinu enda asi on, et sa koosolekutel käima hakkad. Vastasel juhul härä Tungal ja oh tead isegi, see kunstnikuhärä Vahur või, kes ta on, oli teisega juba rääkimas käinud."

"Võehh."

"Ega mina hakkagi sulle mingit moraali lugema, aga ma ei tea kui kaua vana Reaalaine nii vastu peab pidama. Kõik on ju kõigega seotud. Sa ju mõistad."

"Ei, härä Ploompuu, mina ei mõista! Kõik arvavad teadvat, mis minule parem on. Kas te kõik ka ise nii õilsad olete, no see on juba hoopis teine asi. Vaadake, õpetaja, mina juba sellele Vahur Pihlakale selgelt mõista andsin, et ärgu ta toppigu oma nina minu asjadesse! Et sel kõigel on tagajärjed. Aga, kus tema! Ütles mulle, et olen laisk ning kohmetu ning ei pidavat tähtaegadest korralikult kinni. No, mida temasugune ka minusuguse elust teab! Maaligu oma pilte ja olgu parem vait!"

Ploompuu tõstis jala üle põlve. Mõelda ja juurelda oli siin muidugi palju, kuid kui inimene ise end aidata ei taha, kuidas teeb seda siis Jumal. Ploompuu oli ju lugenud, et joodikule midagi selgeks teha, on sama hea, kui sigade ette pärleid visata. Et see ei muutu. Et elu on kunst, aga mitte selles mõttes, kui suhted juba nii keerulised on, nagu nad on.

"Ja sa ei leia, et akki inimesed näevad ja püüavad. Püüavad mõista."

Toomas ei vastanud. Miskid külapastorid ei tea siin veel midagi. Seeder tõusis oma kergelt vaaruvatel jalgadel ja vaatas kirikuõpetajale otsa:

"Teie ei tea midagi. Keegi ei tea. See on raske ja teie ei näe minu sisse!"

"Mõista püüda pole kunagi vale olnud, Toomas. Sa ei saa öelda, et sul pole alkoholiga probleeme. Sa ei saa seda eitada! See on haigus."

Seeder vaatas maha ja siis raagus puid, mille võrad meenutasid talle kalmaari kombitsaid. Sügis oli hale ja sünge. Kõik ühtemoodi hall. Tujutu. Meelekindlus oli täielikult kadunud ja seda koos sügiseste lehtedega.

Õpetaja jätkas rahulikult toonil:

"Ma mõtlesin eile sinu peale Toomas ja perearsti ning tema laste peale. Käisin Vilma Holmi kalmul. Süütasin küünla. Plats on matustest saati korrastamata. Kas...."

"Võehh, teie, Ploompuu, vaimulik! Teie ei tea, mis toimub siin, minu sees. See perearsti tädi võib oma lastega kuu peale minna."

"Sa ei peaks nii kõnelema, Toomas. See on vale."

"Vale või mitte, vaimulikuhärä. Küllap mina juba mõistan. Teie kõik mõtlete, et Toomas joodik on, et tema millestki aru ei saa, aga võta näpust, aru saan ma küll."

Härä Ploompuu ohkas veel ja seekord sügavat. Selle noormehega siin oli pea võimatu rääkida! Närviline, nagu Seeder oli, hakkas ta jalalt-jalale tammuma. Kõik sündmused ta peas koondusid üheks segaseks puntraks, lähenesid ja kaugenesis nagu ookean.

"AA koosolekule ma tulen, aga ärge minult enamat paluge, õpetajahärä." Ütles ja hakkas vaaruvate sammudega autolahvka poole sammuma, sest ainukest poodi polnud Nõgesnõmmel juba ammu. Ainult siit, mis seda veel meenutas.

Järgneb...

PIIBLIVÕTI

PASUN JA ŠOFAR.

Pasun oli huulikuta vaskpill, mille puudusid tänapäeva trompeti pumpventiilid, millega saab helikõrgust muuta. Pasunat kasutati peamiselt helisignaali andmiseks ja rahva kokkukutsumiseks. Esra raamatus on mainitud, et Jeruusalemma templi taastamisel puhusid täies ametirüüs preestrid pasunaid (Esr 3,10).

Šofar on kitsesarvest valmistatud lihtne puhkpill, mida puhuti uue aasta alguse või ka uue päeva tervitamise puhul. Video näitab sarvepuhumist päikesetõusul Jeruusalemmas.

Puhkpille kasutati näiteks Jeeriko müüride langemisel (Jos 6) ja Ilmutusraamatus puhuvad inglid seitset pasunat (Ilm 8,11).

Meie peamine ülesanne pole mitte udusesse tulevikku vaadata, vaid tegutseda praegu suunas, mis on meile nähtav.

Thomas Carlyle